

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 31.03.2011. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,**
- **браниоци, адв. Ивана Томовић, адв. Павле Литричин, по заменичком пуномоћју за браниоца, адв. Милоша Палигорића, адв. Михајло Обрадовић, по заменичком пуномоћју за браниоца, адв. Бјелетић Радмилу и адв. Илија Гостовић, по заменичком пуномоћју за браниоца, адв. Мирослава Перковића.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо ко је приступио од сведока. Дobar дан, да ли се чујемо са Жупанијским судом у Осијеку? То је судија?

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Дobar дан, судија Ковач је на вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судија Марио Ковач. Да ли су приступили сведоци Кнежевић Зоран, Споменко Далић и Јасмина Плавшић?

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Приступила су сва три сведока. Идентитет за Јасмину Плавшић утврђен је особном исказницом број 102586885 издана од ПП Бели Манастир 21.11.2006., сведокиња је на адреси Бели Манастир, А. Степинца 9, рођена је 21.05.1955., Зоран Кнежевић, број особне исказнице 15195726 издана од МУП Бели Манстир 29.01.2002., сведок рођен 95.07.1963., а пребивалиште Бели Манастир, Караначка број 12 и сведок Споменко Далић, број особне исказнице 103989145 издана од ПП Бели Манастир, 03.12.2009., сведок рођен 21.11.1971., са адресом Вардарац, Хрватских бранитеља број 6. Једино је сведокиња Јасмина Плавшић имала замолбу ако може бити прва испитана, из разлога што има обавезу напустити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема, њу ћемо прво и испитати, биће њено испитивање.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили сведоци:

- **Кнежевић Зоран,**
- **Споменко Далић и**
- **Плавшић Јасмина.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља испитивањем сведока Плавшић Јасмине, путем видеоконференцијске везе са Жупаијским судом у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, ако може сведок Плавшић Јасмина да приступи.

СВЕДОК ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Добар дан, госпођо Плавшић.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо се?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте овде позвани у својству сведока и ја ћу Вам, већ смо чули Ваше личне податке, али да поновимо. Плавшић Јасмина, од оца Раде, је ли тако?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте 1955. године у Осијеку?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доктор сте по занимању?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бели Манастир, улица, која улица и број, где сте сада?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Алојзија Степинца 9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде се води поступак против четири лица. Ја ћу Вам прочитати њихова имена – Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић. Да ли познајете ова лица, да ли сте у завади или у сродству са њима?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Познајем Бертић Велимира, познајем Вукшић Зорана, познајем Стригић Слободана, али не, ништа посебно, не блиско, а господина Хрњака чак ни не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Нисам ни са једним у сродству, нити било чим другим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело за

које је прописана казна затвора. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. То Вам је јасно?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја ћу Вам сада рећи текст заклетве а Ви је поновите за мном. Заклињем се.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом говорити само истину.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да ћу пред судом говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: И да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте већ два пута давали свој исказ и то пред судом у Осијеку.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Један у Белом Манастиру, а један у Жупанијском суду у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жупанијским судом у Осијеку. То је било 08.07.2004. године и 13.11.2000. године, то је било пред Жупанијским судом у Осијеку.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Прво суђење, односно први овај исказ је био у Белом Манастиру, а други је био у Жупанијском суду у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при тим изјавама?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам само поновите то што сте рекли, шта се то десило, где сте били присутни, видим да је било и о нападу на Козарац, 28.08.1991. и касније када сте излазили на увиђај током.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Тако је, овај први случај који сам дала исказ, везано за напад у Козарцу, то је био довоз рањених људи, повређених, пред Дом здравља, у ком сам ја радила као лечник и тада сам ја указала помоћ једном озлеђеном. Ја сада не могу више да се сетим имена његовог и презимена, али знам да сам пришла, јер је то била особа која је из кола хитне помоћи извађена на носилима на тло. Ја сам пришла и наравно да сам покушала оно што ми је струка и наравно и морал налажу и људскост, покушала сам реанимацију, јер значи правило је да се покуша оживљавање, без обзира на протекло време од настанка некакве те незгоде, рањавања, озлеђивања или било чега. Чак и ако није дошло до тога, наше правило је да покушамо реанимацију.

Други мој исказ је био везан за Карашево, то је мртвозорство које сам ја као лечник позвана из полиције, да одем. Е тада је мене возио господин Велимир Бертић, једним «ландровер» мислим да је било возило, ако се још могу сетити, јер је то већ двадесет година, са мојом

медицинском сестром и са једним господином који је седео у том ландроверу, за кога ја не знам тачно. Ја сам направила тада само мртвозорство, значи констатовала сам да су те четири особе које су ватреним оружјем ликвидирани и убијене, констатовала њихову смрт. Даље више није било ни у мојој ингеренцији, ни надлежности, ја нисам медицински вештак да би било шта тамо радила. Е то је мој једини био блиски контакт са Велимиром Бертићем, јер је он возио то службено возило и нас три особе на то мртвозорство, напуштени салаш Карашево. Е тај сам ја исказ дала на Опћинском суду у Белом Манстиру, у првом мом сведочењу. Он је био опсежан, то је трајало доста дуго и мислим да сам тада дала заиста оно што бих могла у том тренутку, након већ можда ето девет година од момента када се то догодило, мислим да су ми и сећања, нормално била и свежија и уверљивија и да сам се можда могла сетити, не можда, него сигурно неких детаља више којих данас можда и више нисам, не зато што нећу, него зато што, једноставно, сам већ и ја 56 година, то је било пре двадесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ћемо, можда ће Вам бити лакше да Вам поставимо питања. Сада ће Вам поставити питања тужилац. Изволите тужиоче.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја сам заменик тужιοца за ратне злочине Небојша Марковић. Хоћете нам мало ближе објаснити, у том периоду од августа до децембар 1991. године, где је било Ваше радно место?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: У истој установи у којој и данас радим, Дом здравља Бели Манастир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекли сте.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Осим што сам, морам Вам неке детаље рећи. Ја сам 1987. године отишла у Загреб на специјализацију из опште медицине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону, извињавам се, мало ближе микрофону.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Радила сам као лечник опште медицине и 1987. године сам отишла у Загреб на специјализацију, исто из опште медицине. И када сам се вратила 1990. године, мени је само промењена ординација, нисам више радила на месту на ком сам радила првих седам година, него сам добила другу ординацију која се налазила у дворишту, на спрату, а припадала је ондашњем некаквом одјелу медицине рада и ту сам ја остала на том месту као месту и, али наравно као лечник специјалиста опште медицине до реинтеграције, односно до преузимања Дома здравља 1997. године. Значи нисам радила на просторно истом месту, јер сам пре почетка рата до завршетка рата и реинтеграције била измештена у дворишну просторију на кату.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми, да ли можда имате сестру која је исто доктор?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Рођену сестру или рођаку?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рођену, рођену?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не, моја рођена сестра Босиљка Илић у то време била је инжењер технологије прехрамбене и радила је у Месној индустрији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, један сведок је рекао коме је неко указао помоћ, да је то нека Ваша сестра близнакиња.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не, опростите, то је моја сестричина, она се зове Мандић Вида, она је у то време, када је рат започео, обнашала функцију ондашњег директора и равнатеља неколико месеци. Али то није моја рођена сестра, нити близнакиња.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекли сте одакле познајете овога Бертића. Одакле Вукшић Зорана познајете?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Вукшић Зорана познам са улице, као мештанина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као мештанина?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте га по нечем запазили у то време?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, јер се ја нисам, нити сретала са њим, ни по каквим основама, не. Знала сам га ликом, знала сам како он изгледа, зато што је он био дјелатник поште, а мој стан је у близини те поште, па оно на улици. Не могу рећи да га нисам никада пре срела, нити видела, када сам ту и становала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: А он је ту радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, како овог Стригића знате?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Стригића сам знала из улице, становао је преко пута мене, ако се говори о истој особи, јер Стригића има неколико. Ја мислим да је то тај који је радио у полицији, али нисам ни са њим имала никакве, ако је то тај, не знам, њих кажем има више. Ја точно не знам који се како звао, али знам да је један Стригић становао преко пута мене у истој улици насупрот мене, ако је то био тај који је био дјелатник полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Молим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, у вези са овим увиђајем, овај, да ли се сећате, како је утврђен идентитет тих лица?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Идентитет је утврђен, сада ћу Вам рећи, идентитет је утврдила медицинска сестра која је радила са мном тада, која се зове Ћулибрк Гордана. Она је из села одакле су и убијени, значи она их је познавала особно, обитељ Чичак, оца и три сина је она препознала и

рекла ми је, «докторице, то су они». Ја те људе нисам познавала пре рата, ја нисам знала за њих, према томе, нисам ја могла ни рећи ко су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Моје је било да утврдим само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Смрт.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате повреда које сте тада видели?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Повреде које сам тада видела, оне су биле нанешене из ватреног оружја, јер су на телима била места, знате како то после, ипак мора крварити одакле је ушао, овај, метак и оно што сам видела, на зиду те рушевине, то се и данас сећам, да су били трагови крви. То је један срушени објекат, једна стара кућа, која је имала само вањске зидове, али не све, него један зид који је остао, који је био, заправо, некако најочуванији у том свему, он је био попрскан са том крвљу, тога се сећам. Тих детаља даље везано за њихова тела, не знам, осим што сам код једног од њих, пошто је био на боку, пришла да окренем, нормално главу и у том тренутку, и тог се рецимо детаља добро сећам, са десне стране образ је, што се тиче меког ткива, био поприлично већ нестао, ту је било већ јако пуно црва и огољела кост је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, те повреде од ватреног оружја, јесу биле по телу, по глави?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не могу се сада сетити, не, не могу се сада сетити, заиста, где је ко устрељен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, раније сте то рекли, а сада је већ прошло време.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Зато сам Вам и рекла, ово су већ неке ствари које сам ја након толико година ипак заборавила. Не да не бих желела да кажем, него заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, сасвим разумем. Кажите ми, овај, којим сте путем дошли на место увиђаја?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Кренули смо једним путем, међутим, пошто је то била касна јесен и пошто се то преко њива одлази, јер ту нема тврдог пута, покушао је ићи тим овај возилом до тог места, ми то зовемо летњим путем или ленијама кроз њиве. Међутим, то је било доста блата и ту је био један чак камион белски који је извозио репу који нас је извукао поново на некакав тврди пут, јер смо видели да ми тим путем не можемо ићи. Када смо изашли на пут, реците.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај први пут, где води? Да ли то води за Болман?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Тај први пут води наравно ти сви летњи путеви, то је овако, када се из Белог Манастира дође до једне пустаре, Ширине, онда се скреће лево према пустари Судараш и ту на једном делу се тај пут рачва, летњи према том салашу. То је био први пут којим смо ми кренули. Међутим, ми смо се вратили на тај тврди пут, па смо онда

кренули тврдим путем до села Болман, одакле се исто тако може доћи до тог напуштеног салаша и пошто каћем то је било блато, ја сам изашла са посла у својој радној обући. Наравно да у белим клонпама више даље нисам могла ићи никуда и свратила сам у село код једне баке, коју сам познавала од раније, јер је њезина кћерка са мном ишла у школу и замолила сам да ми да гумене чизме. И онда смо ми наставили тим, опет некаквим летњим путем, са друге стране до тог салаша. Ту смо имали исто проблема са блатом, али успели смо доћи. То се онако направе у јесен ти велики вагаши и стварно је то доста неприступачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли се истим путем иде и за Болман и за Јагодњак или је то неки други пут?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Истим путем се иде, па Ви не можете доћи из Белог Манстира другим путем, него преко Болмана, следеће село је Јагодњак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли знате нешто о томе, да су у СУП Бели Манастир у то време, да су били, да су била затворена нека лица хрватске националности, да су тамо, овај, били физички малтретирани, повређивани и ако о томе нешто знате?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: О коме се ради особно ја не знам, али да је била прича у месту о томе, ја нисам улазила у зграду полиције, нити сам знала ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте неком указивали помоћ на тај начин, да кажем, повређеном?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ако је неко доведен био у Дом здравља, ако је неко био доведен у Дом здравља, ја сам сваком указивала помоћ, а да при том можда ја нисам ни знала да је то особа која је била тамо. Тога се ја сада заиста не могу сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте познавали Паву и Владимира Земљака, Пава Земљак је био професор у школи?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Паву Земљака сам особно познавала доста, јер је то био мој професор социологије у гимназији у Белом Манстиру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се у том периоду сећате, да ли је он био евентуално довођен да му Ви укажете помоћ?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли нешто знате о случају Ане Барић и њеног мужа Адама? Адам Барић је убијен, а она је била повређена.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, по причи сада ћу Вам рећи, госпођу сам особно познавала, зато што је радила у нашој Робној кући, супруга јој нисам познавала особно. Знам где им је кућа, где су становали. За тај случај над њима што је учињен, само сам чула. Ја у њему као лечник нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте њој указивали никакву помоћ?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана, изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добар дан, госпођо Плавшић, адвокат Ивана Томовић.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Добар дан.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац Зорана Вукшића. Реците ми, да ли се Ви сећате, који је то датум био када сте Ви изашли на том урушеном салашу Карашево?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не могу се точно сетити датума, ја претпостављам, судећи по свим тим временским дешавањима, да је то можда био већ једанаести месец 1991. године, не знам, тачан датум не знам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: У овим изјавама које сте раније дали, Ви сте описали зид који сте тамо затекли.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: И мало сте опширније дали опис. Е сада ја бих хтела да Вас питам нешто, сада изјавили сте и данас, да је било крви на том зиду.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, да, трагова крви, то је било онако у једном низу преко тог зида, знате, то сам видела.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, колико су ти лешеви које сте Вк пронашли, били удаљени од тог зида, конкретно тог зида где је?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Они су били, пазите, то је била једна сеоска кућа, што ми кажемо онако, швапског типа дугачка и пошто ти, у средини више зидова преградних није било, били су ти вањски зидови. Тај је, кажем, један био, два бочна, један са леве стране који је био забат куће и један предњи на ком су била, било је онако место за два прозора. Наравно да је то све рушевина, у којој годинама више нико није ни био. Тај терен унутар тих зидина, није био раван, то Вам је била већ онако земља са доста избочења, са издигнућима, улегнућима и ту је била нека суха трава већ, у то време, јел. Они су били на, како бих Вам рекла, нису они били један до другога, они су били ипак удаљени на неких неколико квадратних метара. Не могу сада точно Вам рећи мере, где је ко, од кога, колико, то не могу, али ту унутар тога су њих сва четворица били.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли сте још на неким местима видели трагове крви?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не могу се сетити више, тај ми је зид ето остао у сећању као нешто што сам видела, сигурно што и данас знам како изгледа. Остало не могу рећи.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли сте и пре.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ја не могу са сигурношћу Вама рећи ни колико дана су ти, овај, лешеви били стари, знате, прво што је била зима,

друго, то ја нисам скидала те особе тамо, до гола, да бих ја видела каквих трагова све има, наравно, и знакова смрти, осим мртвачких мрља, мислим, шта ћу гледати, људи су убијени сигурно неколико дана можда прије, ја не могу тврдити, јер није моје да ја вештачим, нити као судско-медицински вештак, нити као патолог, мртвозорник утврђује само смрт. Е то сам била сигурна да су мртви.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли сте пре тога излазили још на неки увиђај?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не могу се сада сетити, морала бих искрена да Вам будем, сетити, по овим пријавама које смо пријављивали за смрт, да ли сам нешто, мислите у самом том делу рата? Ја сам радила као мртвозорник десет година раније.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи, имате искуства, је ли тако?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Наравно.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја сам тако разумела, добро.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, да, да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А сада да Вас питам, изјавили сте да је било те крви по том зиду.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: По Вашем искуству које имате, да ли можете да закључите, из које врсте наоружања настају такво разливање крви и?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не могу, нити сам љубитељ оружја, нити сам балистичар, не, не, то заиста не могу то рећи. Из ватреног оружја је, јер ја нисам видела трагове, знате, мени је основно да ја погледам ако ништа друго, добро некеме главу. То не могу рећи да је било знакова наношења озледа на врату или по лицу из хладног оружја, то је ипак нешто другачије, али ово је било из ватреног оружја, али из чега, не, не, не знам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала Вам.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Немам појма, заиста.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, рекли сте Ваша сестричина Вида Мандић, где је она сада? Да ли је она сада у Белом Манастиру?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, она није у Белом Манастиру, она Вам је напустила Хрватску 1992. године и ја са њом нисам у добрим односима.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Не знате где је, да ли можда имате какву информацију?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, немам ни спознаја, немам ни контаката и заиста Вам не могу рећи.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Знам да је медицинска сестра која је радила тада са мном, која је са мном и изашла на овај увиђај, односно на то мртвозорство, да живи у Бачкој Тополи, то знам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли сте, рекли сте да познајете Зорана Вукшића, а да ли сте га.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Познам га са улице и из виђења.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га видели након његовог рањавања, да ли је долазио у Дом здравља у Белом Манастиру?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ја не могу тврдити сто-посто ко је све долазио, али ја тих сећања немам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ево ја чак тај податак од Вас чујем да је рањен, могуће је да јесте, ја то заиста не знам. Пазите, у то време, као и данас, па мени прође сигурно преко тисућу људи месечно, тога се не могу сетити да је он био тамо.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли познајете доктора Душана Бралића?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, познам, али он више није жив, он је умро: То је господин који је био хирург пре рата у осијечкој болници, дошао је за време рата радити у Бели Манастир, након рата је отишао у Сомбор и тамо је умро.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Он је био значи хирург у Дому здравља Бели Манастир?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Он је био хирург и пре рата у осијечкој болници, као такав је и радио хирургију, малу хирургију у Дому здравља у Белом Манастиру.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала Вам пуно.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, да ли има још неко? Само се представите.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добар дан, госпођо Плавшић.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Добар дан.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Мало пре сте нам објашњавали како сте дошли на лице места, на тај салаш где сте кренули једним земљаним путем.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Земљаним путем, да.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Па сте се вратили до Боламана и из Болмана пришли. Само ми реците, да ли је то исти пут, којим сте Ви пришли, само из другог правца?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Па, исто место коме смо дошли, покушали доћи из једног правца, па нисмо успели, па смо дошли из другог правца.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Али је то суштински исти пут?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Молим?

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: То је исти пут, да сте успели да прођете, изашли бисте на Болман.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, вратила бих се истим путем којим сам и дошла, али како нисам ни дошла до места првим доласком, путем, нисам се наравно ни могла вратити њиме, оним путем којим сам и дошла.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Разумем ја Вас, него Вас питам, да ли је прилаз из Белог Манастира и прилаз из правца Болмана исти пут, да ли су то два краја једног земљаног пута којим сте Ви пробали да приђете?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: То су два потпуно одвојена пута, којима се долази на исто место.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Једним путем се иде преко тог одвајања од пустаре Судараш, а други пут је који се иде из села Болман, то географски да Вам покажем, то је потпуно различито. Једним прилазите рацимо из Белог Манастира се иде према том салашу према западу, па кренете јужно, па идете некако југозападно. Ако се иде преко села Болман, дође се са друге стране на исто место.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да, да, али да кренете из правца Белог Манастира тим путем којим сте Ви кренули, па нисте успели, Ви бисте могли теоријски да изађете у Болман?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Па наравно, јер бих продужила оним путем којим смо у другом покушају и дошли.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: То Вас питам. Да ли би тај земљани пут могао да се назове пречицом између Белог Манастира и Болмана?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Све су то пречице, то су Вам летњи путеви преки који нису на тврдом путу и наравно да су пречице.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала, е сада, да се вратимо на сам догађај. Ви сте изашли на лице места, описивали сте како сте нашли тела. Чак постоје неке Ваше скице, ако се ја добро сећам.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, да, у Белом Манастиру су мене судач и поротници чак и призвали ка столу да ја отприлике то и нацртам како је то, тако је.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Е сада само једно питање, да ли сте можда запазили неке трагове померања тела?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: А то не, то не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: То не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, још неко, да ли има питања сведоку, нема? Окривљени изволите, немате питања. Ако немају, сада ће Вам поставити нека питања, ево овако, госпођо Плавшић, занима ме, рекли сте да када сте дошли на лице места где су били убијени чланови породице Чичак извршили њихове прегледе и рекли сте баш малопре да сте загледали, да нико од њих није имао никакве посекотине на врату.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ја то нисам видела, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте загледали?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Па онолико колико сам ја у том тренутку, пазите, мени је опет оно што је најважније и што је велика разлика у

односу на све друге ствари, мени је само чињенично стање смрти најважније. Мртвозорник може бити и медицинска сестра и обучена особа и лечник, било ко из те струке или неко ко нема везе са том струком, ја нисам особа која је судско-медицински вештак да загледам у све и да пишем карактеристике озљеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се ради о лицу које се, ако се сећате.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Код мене је најважније да констатујем смрт. Даље, даље поступак истражни судца, колико ја знам у таквим ситуацијама ради, проводи, налаже обдукције, налаже детаљне прегледе, претраге и све остало што је у вези са тим. Моје је да констатујем смрт, а то сам констатовала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је касније полиција тражила од Вас да напишете извештај о томе шта се десило?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте издали смртовнице за ова лица?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, нико није ни дошао по њих. Дозволе, не дајем ја смртовнице, дозволу за покоп није нико ни тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су покопани касније, је ли тако, али без те дозволе?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Покопани, без те дозволе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нико од вас.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ја даље поступак не знам, да ли су они негде обдуковани или нису ја то не знам, јер код нас је била једна лијечница која је почела специјализацију из патологије у Осиеку и која је за време рата радила у Белом Манастиру, да ли је она и те случајеве имала то ја Вама не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Што се тиче овде у овој изјави коју сте касније дали у предмету К.1404, изјавили сте да сте обрадили и Матилду Вранић, да ли се сећате исто је то био Козарац?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, то сам одрадила, то је госпођа која је имала једну, да ли сад устрелну или прострелну рану надлактице, тога се сјећам. Та је жена доведена у Бели Манастир и њу сам погледала у просторијама Дома здравља тога се сјећам, не свих детаља наравно али то је било исто из ватреног оружја. Опет понављам не знам да ли је био само устрел или прострел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, навели су да је ту.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Али радило се о надлактици једне руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је била и сестра Бисерка.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Сестра Бисерка Лаица, тако је, она је била назочна с њом кад је та госпођа дошла и у њеној назочности сам ја то и погледала. Ја сам то збринула наравно, и ја мислим да је госпођа даље где је она отишла немојте ме питати јер се више ни тих детаља не могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте изјавили. Да ли се сећате можда тог дана да ли је долазио још неко, да ли сте још неку рану обрадили, да ли је можда био неко ко је био прострељен кроз ноге?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имена да ли се сећате Јосипа Вида можда, да ли знате то лице?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер тај сведок је изјавио да је одвежен у Осијек амбулантним колима и да је била једна докторка Јасмина, па не знамо да ли сте Ви били та докторка, да ли сте ишли можда тог дана у Осијек амбулантним колима?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко ко се зове.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не, сигурно не. Сигурно не, зато што ја не знам точно датум кад је престала комуникација са Осијеком што се тиче пружања здравствених услуга, тога се датума не могу точно сјетити али ја мислим да већ почетком деветог мјесеца није се прелазио дравски мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је осми, крај осмог, ово је крај осмог месеца.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: То не могу точно да се сјетим јер кажем ја ниједном пацијенту нити сам у пратњу за Осијек, нити сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда је могуће да је био неко други здравствени радник, не Ви.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Неко други можда је али ја нисам. Могуће да је и медицинска сестра нека ишла или неко, ја нисам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли тамо на лице места, сад се враћамо поново на.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Карашево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Да ли је фотографисано? Јесу ли били техничари тада са вама?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Један господин који је био који је имао тамно плаву униформу. Ја Вам не могу рећи чија је то униформа била, он је пошао заједно са господином тим Велимиром, да ли је он то фотографирао или није ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то су Вас питали и браниоци, кад сте Ви дошли да ли су лешеве померани, кад сте Ви дошли?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Ја сам померила оно што сам ја померила док сам ја прегледала, наравно да сам морала помјерити али да ли је неко други иза мене то радио ја то више не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде кад сте рекли то је била порушена та кућа, они су били у том, да кажемо, тој просторији, да ли је.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Они су били у том простору који су ти зидови некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срушени?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Да, да, али пазите ту није било ни добрих дјелова бочних зидова. Мени је само и данас у сјећању тај један дугачак зид који је био некакво зачеље рецимо куће, е њега се сјећам да је он био некако највише, ово друго су били неки порушени дјелови које стварно сад више не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би се ушло у тај део где је порушено је ли био неки нижи зид, да ли се морало попети на нешто па да се сиђе у тај део?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Мислим да су ту остали неки трагови, да ли је то био некакав темељ или шта, ја то не знам, или зидић некакав али не у потпуности јер је било и неких дјелова где се онако земљом улазило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се зна колико је то било високо отприлике, сантиметара, да ли се сећате?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само тужилац има још једно питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање, поменули сте ову, како кажете лијечницу која је специјализирала патологију, како се она звала?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Она се звала и зове се и данас Ксенија Марјановић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли у Белом Манастиру ради и даље?

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Станује у Белом Манастиру, а ради у Клиничкој болници Осијек на Одјелу патологије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ме чули. Хвала Вам што сте приступили. Немамо више питања. Нека дође сада сведок Зоран Кнежевић. Довиђења.

Сведок ЈАСМИНА ПЛАВШИЋ: Довиђења.

СВЕДОК ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Кнежевићу, да ли се чујемо?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, само ћемо сад узети Ваше личне податке, Зоран Кнежевић од оца Марка је ли тако?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: 1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1963.?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: 1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у Зелено Поље, је ли тако?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само приђите мало ближе микрофону да би могли да Вас чујемо. Хвала.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Зелено Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. По занимању сте стројобравар, је ли тако?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем у Осијеку, Банова 51-а или где је сада, имате другу?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Сада је у Белом Манастиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Караначка 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Караначка 12. Овде се води поступак, ја ћу Вам прочитати против којих лица, Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, да ли познајете ова лица и јесте ли у сродству или у завади са њима?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па начелно их неке познам више, неке мање, а у сродству нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли у завади?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: А у завади ето шта је било 1991. то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде, као што сам већ рекао, у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Ваше блиске сроднике може довести до тешке срамоте односно кривичног гоњења. Ја ћу Вам сада рећи текст заклетве и Ви поновите са мном. Заклињем се.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом говорити само истину.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да ћу пред судом говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: И да ништа од онога што ми је познато нећу прешутјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као што сам рекао против ова четири лица води се поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, стављено им је на терет више радњи и то противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, терора, мучења и нечовечног поступања као и убиства појединих цивилних лица, а све у временском периоду од августа 1991.године па до краја исте године. Ми имамо овде Ваш исказ који сте дали 02.02.2004. године и од 20.вељаче 1995. године тада сте били испитивани као сведок, да ли остајете при ономе што сте рекли тада?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете сад да нам укратко опишете шта се то дешавало у том периоду, где сте Ви били, како је то дошло да сте били ухапшени, због чега, шта су Вам рекли? Испричајте укратко.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па негдје око 10.09.1991. заробљен сам у селу Лучу под оптужбом да сам ја некакав злочинац, да ћу ја убијати Србе или не знам ни ја, просто невјеројатно и после тога сам приведен у Полицијску станицу у Белом Манастиру у којој сам ја малтретиран, испитиван, батинан, не знам ни ја. После пар дана је била размјена на којој сам ја пуштен. У томе раздобљу ја могу по оптужници коју, мислим као свједок, неке људе сам видио тамо, неке не, а од ових који су тренутно сада Велимир Бертић ми је дошао и пиштољем претио и на чело ми стављао некакав велики онако «колт» пиштољ. Е то је што се тога тиче, а сад ови остали нису у предмету или су већ прошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ова остала лица Зорана Вукшића, Стригића, Хрњака?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Не, њих ја не могу оптуживати јер ја нисам имао контакта са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их, кад сте били ту у притвору јесте ли их виђали, јесу ли они долазили доле где сте Ви били?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Они не, ја њих нисам видио, ја њих нисам видио осим Бертића који је баш дошао у хелију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам је рекао? Можете ли мало ближе да опишете шта се десило ту?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па дошао је, ја сам сједио доле на поду или не знам, он је извадио велики пиштољ и ставио ми је то на чело и питао «да те убијем» и шта да ја сад кажем, а рецимо колико се сад разумем у то оружје онај ударач је био натегнут, он да се мало затепо он је могао опалити и убити ме. Мислим, не знам ја шта је он тиме мислио али ево то се могло десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто, је ли Вас питао нешто сем тога што је ушао, је ли рекао зашто је дошао?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Не, не, не, није ништа питао, он је то урадио и само је питао «да те убијем».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је био с Вама још у притвору ту, да ли се сећате неких мештана?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па рецимо, сад нећу рећи да је било баш у то вријеме јер они су стално доводили некога, сад у то вријеме кад се то одиграло да ли је било тих људи или не, ја не знам, али рецимо било је један Вибовец из шећеране, па рецимо Брдарић из Белог Манастира, а сад више ја, мислим то људе које мало боље познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада кад је био Бертић у хелији, ко је био са Вама?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Не могу Вам рећи, не знам, не сјећам се. Не сјећам се тако да, јер у току тога дана или другог, трећег, било којег дана

стално је неко долазио, једне су доводили, одводили, премјештали, малтретирали, тако да ја не могу рећи сада ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад ће Вам постављати питања прво тужилац, а онда и остале странке у поступку. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја сам заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић. Кажите ми кад сте ухапшени ко је дошао да Вас хапси, да ли сте познавали те људе?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Једнога сам познавао, сад стварно не могу се сјетити имена Душан али не могу сад, презиме се не могу сјетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ме јесу ли били униформисани ти када су Вас хапсили?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па половично, половично су били, имали су или блузе или су чак у цивилу, била су тројица, три особе су биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли то биле плаве или зелене односно евентуално маскирне униформе, да ли се тога сећате?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Плаве, плаве, сиво-плаве онако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли знали којој јединици они припадају тамо, да ли су нешто о томе говорили?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па нисам знао али нису могли припадати регуларној хрватској полицији јер тада више у Белом Манастиру и околини више тога није било, били су истјерани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете да је у подрум долазио Бертић, како је он изгледао тада, да ли можете да га опишете? Прво ми кажите одакле сте Ви њега знали?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па знао сам га пошто је и он из Белог Манастира, а мислим да је једно двије, три године вјеројатно млађи од мене, а сретали смо се вјеројатно по Белом Манастиру или не знам у школи или негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је он тада изгледао кад је долазио?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био у униформи или не?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Не сјећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Не сјећам се, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите, судија Вам је рекао ова два исказа те 1995. године, само да видим, где сам ја то записао, да, те 1995. године сте казали да сте лично тучени од стране Велимира Бертића Векца, а у овом другом исказу који је био касније казали сте ово што сте и данас казали.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Гледајте, не вјерујем, не вјерујем да сам то рекао, ја не могу знати шта је ко у контексту да ли је неко вадио, писао, било шта. Вама би најрелевантнији исказ мој био од 1991. или 1992. и тамо што је речено то је сигурно без заборављања, без ичега, а ово сада, да ли је неко нешто дописо или није, ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте тај исказ 1991/1992 дали?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па вјеројатно у Осијеку јер ту сам био у полицијској постаји Бели Манастир која је била у прогонству.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете, сад причате о томе да сте били и тучени, ко Вас је тукао?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па између осталог Душко Урукало, Стаменко Тодоровић и Миломир Петковић, то су тројица које знам, а овог четвртог не знам. Четворица су ме тукли без проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, оптуженог Вукшић Зорана звани Жути, да ли сте њега познавали?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Њега, значи нисте видели том приликом?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Тих дана не или бар није долазио док сам ја био доље у подруму.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли Вас је неко, осим тога што су Вас физички малтретирани, терао да певате четничке песме?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па било је, било је, долазили су у неко доба ноћи, упале свјетло и онда нас натјерају да стојимо и да пјевамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли знате ко су ти људи били?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли долазила нека жена?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Је, долазила је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко, да ли се сећате ко?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Долазила је, по причи ја је нисам познаво, али причали су да је то некаква Виолета која је била не знам и она тамо је шефовала у томе затвору.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате чија је она жена била?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Не, прича се да је то била Вукшићева дјевојка, а да ли жена ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а да ли Вас је неко саслушавао тамо од инспектора сем то што су долазили у подрум, јесу ли вас?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Је, је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Миломир Петковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Миломир Петковић, и шта су, око чега Вас је испитивао?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па испитивао ме око тога рецимо ко је, да ли неко има оружје, ко је у ХДЗ-у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вас он на било какав начин физички малтретирао?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па физичке не, али пријетио је онако ипак је, он тада приликом испитивања не, тек у подрум кад сам дошао онда је и он био у групи која ме тукла, а приликом испитивања ми је пријетио само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико пута је долазио у подрум то да Вас туче?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па они су кад су мене водили доље у подрум још нису врата ни отворили већ су ме бацили на под и тукли су ме, то је било тада и на одласку када ћемо ићи на размјену један униформирани ме зауставио и он ме је ударио шаком у стомак и ишао за мном по степеницама и пендреком ме ударао по леђима и кад сам изашо у двориште више ме није дирао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај униформисани?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Да, да, али не знам Вам рећи ни име нити сам знао ко је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли добили за то време некакву, било какву, писану одлуку о том задржавању или о притварању?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа нисте добили. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана питања.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Добар дан господине Кнежевићу, адвокат Гостовић Илија, бранилац Бертића. Колико сам разумео господине Кнежевићу и Ви сте из Белог Манастира, рођени сте у Белом Манастиру.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Нисам рођен у Белом Манастиру, рођен сам у Зеленом Пољу.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Али сте живели у Белом Манастиру је ли тако?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Тако је.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Добро. Овако, рекли сте да се не сећате како је Бертић тада изгледао.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Данас стварно се више не могу сјетити, стварно се не сјећам да ли је имао униформу или је био у цивилу немам појма.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Не сећате се ништа детаљније које је висине био, какву је косу имао?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па рецимо ја знам њега он је имао онако куштраву косу, средња дужина, не знам висине рецимо једно 170-175 максимално.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Мршав, дебео?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па углавном мршав, онако у кондицији дечко.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Да Вас питам господине Кнежевићу да ли познајете Вељка Бертића? Пошто кажете из Белог Манастира сте.

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: То је тај о којем причамо.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Па, Војина Бертића, да ли Војина Бертића познајете?

Сведок ЗОРАН КНЕЖЕВИЋ: Па не, чуо јесам али ја не познајем, то је вјеројатно старији човек.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питања? Окривљени имате ли питања? Има ли неко додатно питање? Нема. Хвала Вам што сте приступили и што сте сведочили у овом поступку. Ако може да уђе сада следећи сведок Споменко Далић. Хвала још једном, довиђења.

СВЕДОК СПОМЕНКО ДАЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Далић, да ли се чујемо? Само мало ближе микрофону да би ми могли Вас да чујемо.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Споменко Далић од оца Мирка, је ли тако?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте кад и где?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: 21.11.1971. Ливно, Босна и Херцеговина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Основна школа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли столар? Видим овде да сте раније давали да сте столар по занимању?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Радио сам у столарији неколико година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте? Сада где живите?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Вардарац, Барања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока. Ја ћу Вам прочитати имена лица против којих се овде води поступак, то су Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић, да ли познајете ова лица? Да ли сте у сродству или у завади са њима?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Ево овако, познам Зорана Вукшића, добро не баш тако, упознао сам га кад ми је зла нанио, Бертића званог Векца, има ту и Прерадовић Далибор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде не, само питам за ову четворицу, значи њих двоје знате. Нисте у завади са њима, нити у сродству са овим лицима?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења односно материјалне штете. Ја ћу Вам сада рећи текст заклетве коју сте Ви дужни да положите, поновите за мном. Заклињем се.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом говорити само истину.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да ћу пред судом говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као што сам рекао, овде се води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и ставља им се да су извршили радње противзаконитог затварања, телесног повређивања, терора, мучења и убиство више лица и то у временском периоду од августа 1991. године па до краја исте године у Белом Манастиру и на широј територији ове општине. Ви сте у својству сведока испитивани и то 21.01.1996. године када сте дали свој исказ у Жупанијском суду у Осијеку, да ли остајете при том исказу који сте тада дали?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете ли да нам поновите шта Вам се то десило, како је то било? То је било у августу 1991.године, кад је било то, да ли се сећате догађаја?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Па не знам точно датум али углавном сада како сте рекли. Могу Вам испричати како је било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, испричајте.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Ево овако, једног јутра, у ствари био сам у обрани села, повукли смо се до Дубошевице, међутим мени је остала мама, бака и две сестре код једног сусједа у селу у подруму сакривени, склоњени. Вратио сам се назад, нашао сам њих, мало се то као смирило, било је ту славље пад Биља и шта ја знам чуда. Једно јутро дошли су по мене гипсар, у ствари Прерадовић Далибор који је недалеко од мене живио и још њих пар наоружаних, дошли су по мене да ме воде и да би ме Прерадовић Далибор у путу према, тражили су оружје које сам имао. Ја сам рекао, нисам оружје него од сусједа сам посудио пушку, карабин са оптиком, он је недалеко становао, а Прерадовић Далибор ме водио према њему да види где је та пушка, како, је ли пуцано из ње и тако. Цијело врије ме пиштољем ударио по леђима, гуру ме, псово ми усташку мајку, говорио да ће ме заклати, вамо, тамо. Пито ме где ми је брат, брат ми је био у Осијеку, па ми је говорио опет псује мајку усташку, каже «где ти је брат, има црну крпу око главе, јеси и ти тамо с њима био» и да би дошли код Николе Муцића. Никола Муцић он је био власник те пушке, он је сад покојни, и да би пушку изнио онда је Прерадовић Далибор гледо и онда виче «удрите га, мајку му усташку, каже, пуцо је из ње и то пуцо али није очистио». Рекао сам да нисам пуцао, онда ме приковали на зид од сусједне куће, разапели ме и моро сам шутити што год да су говорили да би то све, тамо су они били каву, док су пили каву ја сам моро стајати разапет на зид и онда је дошо звани Векац Бертић, дошао је са «марицом» да би ме он

гурнуо у ту «марицу». Био сам у папучама, запео сам за праг, он ме је толико гурнуо да сам на другу страну ударио главом од преграду тог возила. Возили су ме у МУП Бели Манастир као на испитивање. Тамо су били још неки, међутим дошо је, или је био тамо, не могу се сад точно сјетити, Зоран Вукшић и још неки су били. Зоран Вукшић је имо браду, шубару, имо је пиштољ, имо је овај није пендрек, него нешто, некакав кабел дебели мало дужи. Међутим један ми је реко да устанем, пито ме нешто Зоран ко сам ја и то, а Прерадовић Далибор је викао «усташа, брат му је у усташама», опет псује мајку усташку, да би, Жућа није ништа одговорио на то, Зоран, него овај други је вико «устани док причаш са другом». Ја сам усто, у међувремену позвали су ме, звали су ме тамо на испитивање, док сам ја кренуо тамо добио сам ударац по десном уху. Од тог ударца нисам био ни при свјести, о томе даље не знам ко ме је по бубрезима, по зубима сам добио, знам да ме је Зоран ударио по уху, то сам видео, толико сам био свестан. Да би тамо отишао на испитивање, била је, мислим да је то био Мирко у канцеларији и нисам сигуран, женска особа, да ли је то била Виолета, како су је већ звали. Дали су ми папир да пишем ко је био у одбрани села, ко је то. У међувремену ја сам успео побећи, ја сам побегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте побегли где сте отишли?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Отишао сам у село, нису ме више ни тражили, ваљда, немам појма, отишао сам у село и онда смо били прогањани и пуцано је за мном било. Па једно време чак сам, видео сам да нема живота, нема новаца, морам се негде запослити, у творницу шећера као сезонац, јел. Када сам ишао на посао, пуцано је за мном, не знам ко, углавном пуцано је за мном и није било живота, морали смо напустити Барању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сада ће Вам поставити питања прво тужилац, а онда и остали учесници у поступку. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја сам заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић. Хоћете ми рећи то, описали сте да сте били у одбрани села, па да сте се вратили. Када сте се вратили, јесте се вратили са оружјем?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не, не, без оружја сам се вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта сте онда намеравали, јесте хтели ту да останете са својом родбином или?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не, не, вратио сам се, у међувремену, заборавио сам рећи, у међувремену сам нашао две заставе на Дому у селу у центру села и шта је, видео сам, морамо се извући одавде и то је то. Ишао сам тражити своје, међутим, имао сам проблема, мама, стара бака, није хтела ићи, ово, оно и чуда, тако да сам се био чак једно време и запослио у Шећерани, мада нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте времена онда сада ту остали до овог хапшења у Вашем, које је Ваше село, како сте рекли да се зове?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Брањин врх.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте остали у Брањином врху до овог хапшења?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: То је било негде до, не сећам се точно датума када је било, углавном, ту се негде вртело око славља пада Биља, да ли је тај дан или прије, не могу се сада точно сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дана сте провели, кажем, у Брањином врху када сте оставили оружје и вратили се, па до хапшења? Да ли је то био један или два дана или неколико дана?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Неколико дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неколико дана, добро. Хоћете ми објаснити само око овога, овај, сада сте рекли да сте побегли, овај, а раније сте помињали када су Вас Мрђа и Виолета испитивали, да су Вас пустили, па да је накнадно наишао, овај, Жути. А сада испада да Вас је прво он тукао, па да су Вас они испитивали, па да ли можете да се сетите, којим редоследом се то дешавало?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Сада баш размишљам о том питању, да ли је то било, верујте не могу се сада сетити, јер ипак, године су прошле, углавном, знам да сам успео побећи, добио сам по уху од Зорана Вукшића. Да ли је то било на излазу и ја сам побегао. Не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, чиме Вас је ударио?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Руком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Руком? Кажите ми, како је он тада изгледао?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Имао је браду, шубару и наочаре сунчане округле, ситне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли се сећате евентуално, да ли је био повређен, да ли је имао негде неки завој?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми, Велимир Бертић, Векац, како је он био обучен, да ли је он имао униформу или је био у цивилу?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Он је имао шарену униформу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, од када сте познавали овог Вукшића, како сте га познавали?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Као момак излазио сам у Бели Манастир, па је тамо био на тргу Белог Манастира, е тако, нисам ја никада са њиме оно блиско, јел.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је радио, чиме се бавио?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Он је био поштар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поштар, добро.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: То знам, то се сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, овог Векца, како сте њега знали?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Његовим пријатељем, да ли му је кум, Нино Опачић, радио сам скупа са њим код столара у Брањином врху, са тим Нином. Преко тог Нине сам упознао и Векца, али исто као и са поштаром, нисам оно близак био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, колико сте још дуго остали, колико је то времена било када сте?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Негде до краја године, до краја 1991. године, тако некако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате нешто евентуално, да ли сте чули или сте сазнали од неког, да ли познајете Адама Барића и његову жену Ану?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да, да, Адама Барића, онда Андриће, двоје старијих људи, па сусједа иза моје куће, Бенко Штефица заклана, па, како смо га звали, Финанц, на крају моје улице исто у свињцу је убијен шта већ, има тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се то дешавало? Шта знате о Адаму Барићу, да ли сте то само сазнали од некога или нешто знате више?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: То сам само чуо да су направили зло, нити знам ко је, ни шта, углавном за њих сам чуо да је то направљено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, одбрана.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добар дан, господине Далићу, ја сам Ивана Томовић, адвокат, бранилац Зорана Вукшића. Реците ми, тог дана када сте приведени у СУП Бели Манастир, да ли је још неко био у тим просторијама?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Од приведених или?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Па тамо да је неко већ био приведен.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Мислим да је био из Брањиног врха, звали смо га Куки, сада како се он зове, презива, не знам, он је исто добијао батина од једног из Каранца, тако ми је рекао тај Куки да је тај из Каранца, не знам име, не знам презиме, онако смеђкасту косу је имао, то сам видео.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи само тај Куки је био у тим просторијама или је био још неко?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Било је још неких, ја сада не знам јесу то били у цивилу, из ПО или не знам, углавном нас два што се познамо и што сам познавао Жућу и Прерадовића.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Како је изгледао тај Прерадовић Далибор, како он изгледа?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Низак, дебео, смеђу косу, радио је као портир у «Сутјесци», то знам и сусјед, недалеко од мене је живео.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, онда сте у својој изјави пред Жупанијским судом од 16. травња 2010. године изјавили да је било неког веселја, односно славља због пада Биља.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли се сећате, када је то било?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Точно датум сада не знам, углавном, то је било, то се вртело око тога времена када су дошли по мене, тако некако, да ли је прије, да ли је послје, не могу се сада сетити, палили су, пуцали су.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Колико сте дана провели у тим простиријама?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Исти дан сам побегао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Како сте успели, господине Далићу да побегнете из зграде СУП-а?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Како сам успео?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Како да Вам кажем, није ми јасно ни дан-данас како сам успео да побегнем, изашао сам нормално и онда сам шпринт, ухватио штрафту и видео сам да нема никога крај мене. Био је један на вратима, али сам га прошао, једноставно сам бежао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ви овде изјављујете да Вас је Зоран Вукшић ударио по десном уху, је ли тако, ја сам тако разумела?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да, да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, како је он изгледао у том тренутку?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Као што сам навео да је имао шубару, да је имао тај, уместо пендрека, некакав кабл подужи, био је наоружан, имао је наочаре те сунчане, ситне, округле. Док ме је питао ко сам, није био тако ни љут ни ништа, него када сам се окренуо да идем на то испитивање и да ли је то било после тога, не знам, не могу се сада сетити, углавном, ударио ме је и онда је он морао некуда ићи.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, да Вас питам, да ли Вам је познато да је он био рањен?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Није ми познато, нисам видео никакав завој ни ништа, него ја сам чуо тек касније да је он био рањен у руку.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Господине Далићу, да ли можете да прецизирате који је месец био када је Биље пало, који је месец у години?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Мислим да је то осми месец био.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Мислите да је осми месец био, добро. Реците ми, када сте приступили у Збор народне гарде, који је то месец био?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Ево овако, отишао сам из Барање за Босну, у Босни сам провео једно извесно време, 1992. године, мислим да је једанаести месец био када сам ступио у полицију.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Да ли сте 1991. године ступили у Збор народне гарде или 1992. године, као што сте сада рекли?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: 1992., али 1991. сам ишао у опћину, у Жупанију у Осијеку пријавити се, то је било 15.06.1991. Међутим, није било оружја, морао сам се вратити кући, са својима бити, јел.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Када се Ваш брат пријавио у Збор народне гарде?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Молим?

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Када се Ваш брат пријавио, да ли се Ваш брат пријавио у Збор народне гарде?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Јесте, исто као и ја, 15.06.1991. године

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Ја се извињавам, али ми ту чињеницу већ знамо, ја се извињавам што Ви не знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете поставити констатацију, него поставите му питање.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Наравно, наравно, извините. Реците ми овако, рекли сте да сте се вратили без оружја у Брањих врх.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: А када сте вратили снајпер овом комшији Вашем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није снајпер, него је карабин са оптичким нишаном, немојмо, поновимо што је рекао он. Ви опет констатује да је снајпер.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Овако, постављајте ми питања, све ћу одговорити како је било. Пушку сам морао враћати сваки пут после када сам завршио са тим мојим дежурством, нисам је могао носити околу, него равно код њега, враћао сам његово особно, он је био ловац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умешаћу се ја овде, да би нешто разјаснили. Јесу то биле сеоске страже око села, јесте имали страже око села?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Сеоске страже, да, сеоске стража у цивилу.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Судија, сада сте Ви били сугестивни, председниче већа, требали сте га питати, зашто је носио пушку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево то знамо већ, немојте да коментаришете. Сваки пут сте му враћали пушку, је ли тако?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто њему, да ли је то била његова пушка или?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Његова пушка, јер он је био годинама ловац, карабин са оптиком, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте држали те страже?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Тачно датум не знам, углавном држали смо страже док нисмо се почели повлачити према Дубошевици, јел, према граници са Мађарском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: И онда је то престало са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушку нисте ту понели са собом,тај карабин?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево изволите.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Које сте оружје вратили пре тог карабина? Ви у свом исказу кажете, без оружја сте се вратили назад у Брањин врх, а када сте вратили комшији Муцић оружје? Да ли сте имали још неко оружје поред тога?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не, тај дан када смо се повлачили, тражио сам своје где су, да знам, јер сви смо били раштркани, нисам стигао узети пушку од њега, дошао сам до краја села, до Брањиног врха, «Сутјеска», Карашица мост, тамо смо били, да би зауставио један колега, овај, звани Монтана, зауставили смо Васу Петровића који је обилазио окол, рекао нам је да је обилазио места где су минобацачи њихови, признао нам је да смо му рекли да нас одведе до Дубошевице, тамо где су остали.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Господине Далићу, ја морам да Вам предочим Ваш исказ из 1996. године. Сада сте рекли да сте срели Васу Петровића, да Вам је он рекао положај и тако даље. Ви у том исказу наводите да Вас је Васо Петровић привео у СУП Бели Манстир. Да ли је тачно ово што сте сада рекли или оно што сте рекли 1996. године?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Није ме Васо Петровић привео, него нас је одвезао, присилно је одвезао нас двојицу до Дубошевице, а Прерадовић Далибор, он ме је привео са осталима.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: А који су ти остали били?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Молим?

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Који су ти остали били који су Вас?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Познат ми је био Жарко, са њим сам чак радио једно време код приватника зидара, Жарко, презиме не знам, мислим да је из Белог Манастира, њих двојица и још их је било пар, а било их је свуда окол, па не знам колико је било на крају све, њих четири, пет, шест, тако их је било у дворишту, ја, углавном нисам могао ни пуно гледати окол ништа, када су ме водили, јел.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: 1996. године, 25. сирјечња, сте навели да сте ухићени средином рујна 1991. године од стране Васе Петровића који је из Вашег села. Дакле, сада кажете да нисте ухићени од стране Васе Петровића, је ли тако?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Опростите, ја како сам рекао за Васу Петровића, он нас је одвезао присилно, није он, он је већ тада даље био. Прерадовић Далибор, он ме је заробио, он је дошао и привео, он је дошао по мене скупа са тим Жарком и још неким, јел, а Васо Петровић он не, него смо ми њега присилили да нас одведе до Дубошевице.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Само још једно морам да Вас питам, да ли можете да прецизирате месец или датум када је Биље пало?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не могу се сада сетити, мислим да је било у осмом месецу, мислим да је било, нисам сто посто сигуран.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: А ово када сте Ви приведени, да ли је то било исти дан када је Биље пало?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Опростите, нисам чуо.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Ово када сте приведени у СУП Бели Манастир, да ли је то било исти дан када је Биље пало?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не могу се сетити.

Адв. ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Не можете се сетити, јер то сте навели у претходним исказима да је исти дан, па питам.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Мислим да је, не могу се сетити, не могу, ипак, године су прошле.

Адв.ИЛИЈА ГОСТОВИЋ: Ја немам питања, наравно, стављам примедбу у целости, што се види, Вукшић је у то време био на ВМА, тог дана није могао ту да буде, у односу на Вукшића, а телевизија је снимала пад Биља, тако да ћете у току поступка видети, где је Векац могао да буде. А и исказ му је потпуно контрадикторан и нема везе са оним првим, тако да, мислим, то је видео и уважени колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Окривљени, да ли имају питања? Вукшићу имате. Само морате укључити микрофон и да се представите.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Вукшић Зоран. Овде у првој изјави коју сте дали док Вам је било свеже памћење и ова друга, у исказу, не поклапа се ниједно и све су измишљотине и лажи које сте изнели. Не знам ко Вам је то рекао, а свима вама који нас овде оптужујете за неко дело, није вас добро обавестио и није био добро обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Вукшићу примедба.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Примедба, питања немам, све су лажи и неистине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо и касније да ставимо, хвала. Да ли има још неко питање, нема. Господине Далићу, то су Вас питали већ, па морамо то да разјаснимо, зато што стварно постоји разлика у Вашем исказу који сте дали данас и који сте дали 1996. године у јануару, тј. у првом месецу. Тада сте рекли да су Вас пустили из СУП Бели Манастир, а да сте Зорана Вукшића, ево ја ћу Вам и цитирати шта сте рекли, «након што сам испитиван, пустили су ме кући, но, међутим, у тренутку изласка ухватили су ме Зоран Вукшић и особа по надимку Мрђа, где ме је тај Зоран почео тући неком гуменом палицом, а осим тога, у једном тренутку ударио ме је главом о моју главу. Тај Зоран је имао шубару на глави, са кокардом, он остало се подудара са овим што сте рекли данас, па је само питање, зашто постоји та разлика између оног што сте тада рекли, јер сада наводите да Вас је тукао у станици полиције, милиције, а сада наводите, а овде сте навели да вас је тукао испред, јер сте били пуштени. Ето то је питање и рекли сте да је имао гумену палицу, а овде сте рекли да Вас је ударио руком иза уха.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Имао је ту палицу, али руком ме је ударио иза уха. Ако се он не сећа, ја се добро сећам, имам доказе и од доктора и од свега, није то дошло само од себе. Имам од тада проблема, боли глава,

нервоза желуца, све то, све то има се доказ, а да ли је било нешто прије или после, не могу се сада точно сетити. Ја мислим онај исказ, нисам сада сто посто сигуран, онај исказ када сам дао, да је вероватно било точније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете исто, када Вас је он, како сте овде навели, истукао, да сте тада кренули кући и да Вас је неки комшија кога Ви, сусед коме Ви не можете да се сетите имена, одвезао особним аутомобилом према кући и да Вас је и он после тога тукао, пре него што сте дошли до своје куће. Да ли се сећате тога? Да ли Вас је још неко тукао када сте дошли према кући, јер Ви сада кажете да сте побегли, а овде кажете да су Вас чак и одвезли до куће са аутомобилом комшија коме не знате име. Е то је питање, ово што сте рекли данас и оно што сте рекли пре десет година.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Слажем се, онај исказ први који сам дао, то је точно, сада ми долази све у главу, онако како је било. изашао сам, почео сам бежати, јер су ми већ говорили да је Жућо опасан, да ће убити, да ће ово, да ће оно, онда сам почео трчати, што сматрам бежањем од тамо и онда је наишао један познаник, истина, који ме је повезао до Браћиног врха, да, не, није ме тукао, повезао ме је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде сте навели да Вас је тукао, «почео ме тући, те сам гурнут од стране њега у канал поред цесте, да би он након тога скочио на мене, на руб колника и потом се удаљио». Кажете да сте након доласка кући се крили у дворишту и да сте напустили 29. просинца 1991. године, отишли у Осижек.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Тако је, крио сам се у дворишту, копао сам једну рупу, али прекопута били су, прекопута моје куће био је један Рајко Митић који ме је одавао где сам, шта радим, ово, оно и онда долазили су, пратили ме, провокације којекакве и свашта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вас тражили, кажете да сте побегли, да ли су долазили ови из милиције?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Уопште више нису долазили, него овако су долазили првоцирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте, када сте побегли, зар Вас не би тражили? Добро, да ли има неких питања, нема? Допунских питања, тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете ми рећи само, овај, детаљ, када сте били приведени у СУП, ако сам схватио, Ви нисте тамо дуго остали?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не, али не знам точно временски, нисам дуго био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, где су Вас одвели, ту у СУП, где сте били то што Вам се дешавало?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Био сам у ономе, где је она пријавница, ту сам био где су оне столице. Сео сам на столицу и ту је дошао Жућо и ту како су ме звали, да ли ме звала Виолета или ко, Мирко Мрђа на испитивање то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте отишли код тог Мрђе и код Виолете, где је било то испитивање?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Када уђете у МУП, десно се иде. Да ли је било на степеницама, или равно тамо, не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ишли у подрум?

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам што сте приступили, господине Далићу.

Сведок СПОМЕНКО ДАЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења, да се одјавимо са Жупанијским судом у Осијеку, да се захвалимо судији Ковачу, довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес заврши.

Наставак је 04. маја 2011. године у 9 и 30, судница 4.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА